1

Поза тим, що його не зумієш назвати,
Вміють трави рости по коліна, по серце.
На листках перезрілої сивої м’яти –
Вечорового коника скерцо.

Заплітаєш себе в прохолодні косиці,
Де стебло до стебла – як душа за душею.
І встають дві зорі – дві сестри – дві черниці
Понад вежею. Понад твоєю межею.

2

Ця вежа має літ зо триста
Під сяйвом білого світила –
Все, що лишилося від міста,
В якому б я не заблудила,

Не загубила того дому
І стін просторої каплиці.
Там дві сестри. І дві зірниці.
Черниці. Три століття тому.

3

Люба сестро, стільки живеш,
А чи бачила ти, чи знала
Ту найвищу з-посеред веж,
У яку ти себе сховала?

І не має вона ні стін,
Ні межі у лункім безмежжі.
Лиш трава росте до колін.
І до серця твоєї вежі.